

La estrella azul

Direcció i guió: Javier Macipe **País:** Espanya **Durada:** 128 min **Any:** 2023
Gènere: Drama **Interpretació:** Pepe Lorente, Bruna Cusí, Marc Rodríguez...
Música: Alicia Morote, Peteco Carabajal **Fotografia:** Rui Poças, Álvaro Medina
Distribuïdora: Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 23/02/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

La pel·lícula **La estrella azul** es desenvolupa en els mítics anys noranta i té com a protagonista un famós rocker espanyol de l'època amb greus problemes. El músic està intentant superar una addicció a les drogues, per això s'embarca en un viatge per Llatinoamèrica. Un cop allà, coneix un músic d'edat avançada que no viu el seu millor moment. Junts s'uneixen per començar a compondre i a millorar les seves respectives vides. Tot i això, el seu duo musical, una mica estrany, no acaba de triomfar i sembla estar destinat a ser un fracàs total. (Sensacine)

CRÍTICA

Retrat en sèpia amb roquer (aragonès)

El tribut que el rock aragonès estava esperant des de com a mínim l'èxit d'*Héroes del silencio*, cap als noranta. No hi ha millor tribut que recordar quan tot està oblidat, i **La estrella azul** recorda una figura de la música de Saragossa perduda a les boires del temps. Un debut cinematogràfic de traç ferm cal afegir. Retrat en sèpia del "maño-way of rock'n'roll", podríem dir, on l'estrella (blava) de la pel·lícula no és Bumbury i els seus col·legues, no, sinó un fosc i més aviat oblidat músic anomenat Mauricio Aznar. Un poeta i músic gairebé secret l'èxit més gran del qual van ser dos: el nom del seu últim grup, Más Birras, i una cançó, *Apuesta por el rock'n'roll*, que en el seu moment van versionar fins els mateixos Héroes.

Emocionant en el seu esforç de superar fórmules gastades, **La estrella azul** polvoritza els tòpics més habituals del cinema musical sense aixecar la veu, amb absoluta naturalitat. Especialment dels tòpics rockers, com va fer en el seu moment la també inesperada *Once* (2007), de John Carney. I és que es mou entre el musical que no ho sembla i la *road movie* d'autobús. Una proposta inesperada, cal afegir, enigmàtica en si mateixa. On es troben la ficció i la metaficció, i l'habitual "basat en fets reals" s'assumeix, per moments, amb aires de documental. Film d'una gosadia formal tranquil·la, amb una història per explicar entranyable i propera.

El Mauricio, encarnat per un carismàtic Pepe Lorente, emprèn un viatge que va de la decepció del roquer de províncies, fart de mitjanes i porros, fins a la trobada inesperada amb el folklore argentí. Una cosa semblant al que, anys després, obviant això de les addiccions, faria a la seva manera un altre aragonès com Santiago Auserón, en el seu cas amb la música popular de Cuba. Però el Mauricio no és Radio Futura, i el seu singular viatge -i la seva història única- s'hauria perdut com llàgrimes en la pluja si no arriba a ser per aquesta proposta tan emocionant de Macipe. La seva mirada neta i compassiva permet que el millor, el desinteressat i el senzill de la música popular tingui el seu moment. I la seva cançó.

Salvador Llopart – lavanguardia.com